

Ελί- τροχος

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1998

Τ Ε Υ Χ Ο Σ 1 6

Αφιέρωμα στη Νεότερη Ποίηση

Συνομιλία με τους:

- Σπύρος Βρεττός
- Σταύρος Ζαφειρίου
- π. Παναγιώτης Καποδίστριας
- Μαρία Κούρση
- Στάθης Κουτσούνης
- Βασίλης Λαλιώτης
- Γεράσιμος Λουκάτος
- Βασίλης Ντόκος
- Στρατής Πασχάλης
- Δήμητρα Παυλάκου
- Λιάνα Σακελλίου
- Νικόλας Σεβαστάκης
- Αντώνης Δ. Σκιαθιάς
- Αλέξης Σταμάτης
- Βαγγέλης Τσισιόπουλος
- Σταμάτης Φίφης
- Νίκος Χουρδάκης

ΠΟΙΗΤΕΣ - ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΕΡΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΟΡΙΟΘΕΤΟΥΝ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ

Το κείμενο που εστάλη και “απαιτούσε” απαντήσεις είναι:

Η ποίηση ως βιωματική πράξη, πιστεύουμε ότι είναι από τις κυρίαρχες διαδικασίες για την πνευματική ανάπτυξη της κοινωνίας.

Το περιοδικό *Ελί-τροχος* επιθυμεί να καταγράψει τις απόψεις των ίδιων των ποιητών για την τέχνη που υπηρετούν.

Σαφέστατα αναφερόμαστε στην νεότερη ποίηση, γιατί αυτή βρίσκεται στην κορύφωσή της.

Σας αποστέλλουμε αυτή την επιστολή - πρόσκληση για διάλογο στο περιοδικό *Ελί-τροχος* και σας ζητάμε, εφόσον το επιθυμείτε, να μας απαντήσετε στις παρακάτω ερωτήσεις:

1. Τι πιστεύετε ότι κομίζει στο χώρο της λογοτεχνίας η νεότερη ποίηση; Έχει θέση η ποίηση στη σημερινή πραγματικότητα;

2. Ο κριτικός λόγος και συγκεκριμένα αυτός που αναφέρεται στη νεότερη ποίηση, τι καταθέτει τόσο για αυτό καθαυτό το σώμα της ποίησης, όσο και για την γραμματολογική της θέση;

3. Ποιοι πιστεύετε ότι είναι οι επηρεασμοί (αν υπάρχουν) στην ποιητική σας δράση;

Το μέγεθος των κειμένων είχε εκ των προτέρων περιγραφεί, θεωρήσαμε όμως, εκ των υστέρων, ότι έπρεπε να δημοσιευθούν όλα τα κείμενα που εστάλησαν—ανεξαρτήτως μεγέθους—διότι η παραγωγή σκέψης δεν μπορεί να εγκλωβίζεται και να ζυγίζεται με ακρίβεια τυπογραφικών αράδων, φυσικά χωρίς να γίνεται κατάχρηση του διαθέσιμου χώρου για το αφιέρωμα.

Τα ονόματα των ποιητών δημοσιεύονται με αλφαβητική σειρά.

Σ τ ά θ η ς Κ ο υ τ σ ο ύ ν η ς

1. Αυτό που κομίζει στο χώρο της λογοτεχνίας η νεότερη ποίηση είναι ότι, χωρίς να έχει δημιουργήσει κάποια ριζοσπαστική τομή τόσο σε επίπεδο μορφής όσο και σε επίπεδο περιεχομένου, και παρότι έχει τις καταβολές της στην παλαιότερη ποίηση, εμφανίζεται με το δικό της πρόσωπο. Είναι μια ποίηση υπαρξιακή κατά βάση, που δείχνει την αγωνία των δημιουργών της να σταθούν σ' έναν κόσμο καθ' όλα «τακτοποιημένο», έναν κόσμο που φαίνεται να έχει λύσει, φευ, όλα τα προβλήματά του — άρα δεν αγωνίζεται αλλά πλήττει — σ' έναν κόσμο όπου θριαμβεύει η ορατή αλλά κυρίως η αόρατη βία.

Η ποίηση γενικά ενέχει μια αίσθηση ελευθερίας, μια επαναστατικότητα, μια δύναμη ανατροπής, ένα όνειρο. Είναι η πεποίθηση ότι πίσω από την επιφάνεια, λάβαρο της εποχής, κρύβεται η ουσία. Αυτή την ουσία επιχειρεί να βγάλει στο φως. Η ποίηση αποτελεί νομίζω από μόνη της μια πραγματικότητα. Την Άλλη πραγματικότητα, την αθέατη πλευρά των πραγμάτων, τη σκοτεινή ή την πιο φωτεινή, που τυφλώνει με το φως της και δε γίνεται ορατή από όλους. Ως εκ τούτου έχει η ποίηση θέση στη σημερινή πραγματικότητα και με την έννοια ότι συμβάλλει στην αντίληψη του Όλου. Βέβαια *δεν κινητοποιεί τις μάζες, δεν γκρεμίζει καθεστώτα*, αλλά εν τέλει δεν είναι αυτός ο βαθύτερος σκοπός της.

2. Θεωρώ ότι ο κριτικός λόγος κάνει κάποιες προσπάθειες, αλλά θα πρέπει νομίζω να απαλλαγεί από δύο βασικές — παιδικές θα έλεγα — ασθένειες: α. από την ασθένεια του «νεποτισμού», της προβολής δηλαδή του δικού μας, του φίλου μας, της παρέας μας, με λίγα λόγια της προβολής του δημιουργού ανεξάρτητα από το δημιούργημα και β. από την ασθένεια της μη εποπτείας του όλου: φοβούμαι πως δε διαβάζονται όλα τα βιβλία, πως έχουν ήδη καθιερωθεί τα ονόματα και το τοπίο έχει κλείσει. Ωστόσο, παρατηρήσεις σωστές για το σώμα της ποίησης γίνονται, τα σημειώματα αποκρυπτογραφούνται.

Σε ό,τι αφορά τη γραμματολογική της θέση νομίζω πως κατατίθενται κάποιες απόψεις, ένθεν κακείθεν, αρκετές φορές όμως με δογματική θα τολμούσα να πω εμμονή, που δεν αφήνουν την πραγματικότητα να αναπνεύσει και ν' αναπτυχθεί.

3. Αυτό ας το απαντήσει η κριτική. Εγώ αυτό που μπορώ να πω είναι ότι αγαπώ ποιητές όπως ο Σαχτούρης ή ο Σινόπουλος — διαφορετικοί μεταξύ τους — για να μείνω σε δυο τυχαία παραδείγματα, κι ότι η συγγραφή των ποιημάτων μου είναι προϊόν της ανάγκης να εκφραστούν με λέξεις τα βιώματα, τα όνειρα, οι αγωνίες, τα παράδοξα, η προσωπική αίσθηση αυτού ή του άλλου κόσμου.